

soos! Kül sinna rahvast, näggusas riides, sured häärad ja prauad; kül tallopoegi, mustas matmannis, mönnel veel tollased sapad jalgas, mönnel wannad pastle räbbalad; keige ennam veel liinu foli poissa, ramatud faenla al, piits ja pääks, naggu warblassed nabra kassal. Ei tea kust neid leik lahti lastud, sa ei sa jalga ligutada, nemimad riissuks ees. Mönni püstti felmi tömmab wanstre nulfi pulga eest ärra, et rattas aßiga ennam follo ei leppi, fui ajama alkad, waid omma teed suissa eddasj jöuab, meest tahha teiste tüssits te peale jättes. Ja sedda naero ja bislamist, mis siis kuulda, et enneselle sippub naer peale. Noh, mis nüüd Kustas ja Juhhan laadal tewad? Soab nähhä, kumb neist terrasem ja möistliskum on. Juhhan ütles Kustassele: kule wend, mis meie ühhhe kohhö peäl sün tuffume? wöttame lätte, rafendame hobboed ümber; laß' wanna wallali förwas trawida ja seame täffu aiste wahhese. Wat' eggas se wanna franni ei suda meid ärra föita, ja föita on tarvis, mis meie muido laadal olleme? Kustas pölgas selle nöu hopis ärra, wastates: mis se föitminne tähhendab? Täf on tulline, tulleb aeg, ta püssutab, ehk meie murrame wanfre assid purruks. Sa nääd, surem hult laadalessi on joppastand, et ei märka te peält ärra minna; mata fui nad seäl seggaminni lähwad, minne aruta neid ühhest ärra. Jä sinna agga seia wanstre

jure, minna lähhen ja otsin müima hobbuste seast ühhhe wälja, ja toon ta seia. Soidame siis, et nähhä same, mis ellukas ta on. Kustas läfs, Juhhan jääi wanfre jure. Üritesse aja pärast lihuntas üts faddala salja modi mees, faunis uhke forw-wanfre, omuna kölpjalla raudja Juhhani lähhedalle ja passus fulla rahvale ümberringi terwist. „Noh, fullamehhed, mis teie sün tuffute, eks te sa lauplema!“ nenda löugutas faddala salas ülle keige laada. Juhhan astus liggemalle, et raudjaga tuttarwats saaks. Agga kül se on üts wanna förrend, mötles Juhhan ommas meles, ja nä sudda ta nurjatu loma pea üssesse fruind, nenda et ninna otseohhe püstti wösto taeväst. Mis ta jellejugguse fondipurruku laadale tulnud; se ep kõlba ennam tatralegi. Kaddala salas pöras seddamaid silma Juhhani täffu peale, kergitas hobbose peälmist moffa, ja hammastest aasta arro ärra tundes, üssis ta Juhhani käest: las lustib wöido föita? Juhhan panni sedda üssimist pahhats, ja pöras liinna watresle selga. Ei liinna watter pand sedda tähhese, waid tiffus liggemalle ja ütles Juhhanile: ärra häbbene fulla luppuleenne, sa nääd, et ma sulle head faupa passun; fui sa mo ette jöuad, siis maßjan ma sulle füümme puddelid öllut ja ni paljo wiina, fui ja tahhad; agga fui minna wöidan, siis pead ja musle üts puddel öllut maßma. Kas se posle sinno fohta tullus